

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 143/2021
27.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Зоране Делибашић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ... које заступа Славица Крупез, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво РС, Одељење у Краљеву, ради накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гжрр 255/20 од 16.09.2020. године, у седници оджаној 27.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гжрр 255/20 од 16.09.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гжрр 255/20 од 16.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку Прр1 127/19 од 14.10.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати неисплаћена потраживања из радног односа чија је висина утврђена закључком о листи потраживања Трговинског суда у Чачку од 14.05.2007. године (тачка 72.) у предмету Ст. 4/10 у износу од 266.959,15 динара, са законском затезном каматом почев од 14.05.2007. године, као дана усвајања закључка о листи потраживања, па до исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље ББ и обавезана тужена да тужилји на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати неисплаћена потраживања из радног односа чија је висина утврђена закључком о листи потраживања Трговинског суда у Чачку од 14.05.2007. године (тачка 72.) у предмету Ст. 4/10 у износу од 249.990,66 динара, са законском затезном каматом почев од 14.05.2007. године, као дана усвајања закључка о листи потраживања, па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име накнаде трошкова парничног поступка исплати солидарно износ од 38.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Чачку Гжрр 255/20 од 16.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у делу става првог и другог изреке у погледу досуђене накнаде имовинске штете

тужиоцу АА у износу од 266.959,15 динара и тужиљи ББ у износу од 249.990,66 динара и у ставу трећем изреке у погледу одлуке о трошковима поступка. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог и другог изреке у погледу досуђене камате, па је тужена Република Србија обавезана да тужиоцима на износ накнаде имовинске штете досуђене ставом првим и другим изреке првостепене пресуде плати законску затезну камату почев од 27.03.2019. године, као дана подношења тужбе суду, па до коначне исплате на терет буџетских средстава Републике Србије намењених покрићу текућих расхода Привредног суда у Чачку, осим расхода за запослене и текуће одржавање објеката и опреме. Ставом трећим изреке, одбијени су тужбени захтеви тужилаца у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцима на износе накнаде имовинске штете досуђене ставом првим и другим изреке првостепене пресуде плати законску затезну камату почев од 14.05.2007. године, као дана усвајања закључка о листи потраживања са закључком о оспореним потраживањима, па до 26.03.2019. године, као неосновани. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14). Тужиоцу је нижестепеним пресудама досуђена накнада штете због повреде права на суђење у разумном року, чија висина зависи од околности сваког конкретног случаја, па у том смислу нема потребе за уједначавањем судске праксе, као ни осталих разлога за изузетну дозвољеност ревизије. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбом од 27.03.2019. године тужиоци су тражили накнаду штете због повреде права на суђење у разумном року. Вредност предмета спора је 516.949,81 динар.

С обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази 3.000 евра, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић